

Sola lepega vedenja.

11. Brezobzirnost.

Najprvo kratko povest!

Z vlakom sta se peljali dve ženski, obe v enem vozu. Prva je takoj, ko je prišla v voz, zaprla okno. Komaj pa je prišla druga, je odprla ravno tisto okno. Pričel se je potem prepir. Ta in ona ženska je hotela imeti po svoje. Nazadnje je prišel železnični sprevodnik. Poskušal je žensko razdraženost pomiriti, pa se mu ni posrečilo.

»Okno mora biti zaprto,« je zahtevala prva ženska, »drugače bo takoj po meni!«

»Oh, če bo okno zaprto,« zastoka druga, »glavo mi bo razneslo!«

»Veste kaj, gospod sprevodnik,« se vtakne vmes neki sopotnik, »zdaj okno kar zapriva, pa bo po eni. Ko bo ta mrtva, bova pa okno odprla, in drugi bo razneslo glavo — pa bomo imeli vsi mir.«

To je le šala, a kaže tri brezobzirne ljudi. Koliko tega pleva je med ljudmi! Vsakdo vidi le sebe in misli, da mora ves svet tako plesati, kakor je njemu ljubo.

V naši šoli moramo napovedati boj tudi tej grdi spaki, ki tako kazi lepo vedenje. Povsod, kjer hodimo, nosimo s seboj ljubezen do bližnjega. Česar nočeš, da drugi tebi store, tega tudi ti drugim ne stori!

Tako naj bo zanaprej, kajne, ti Janez Napušnik, in ti, Miha Košatnik? Vidva bosta pustila druge

otroke v miru s svojo zoprno ošabnostjo in prezirljivostjo? Ali ne bo tako bolje za vaju in tudi za druge?

In ti, Tončka Tratnikova, ne boš trgala celega naročja cvetja in delala kmetu škodo? Če že misliš, da moraš imeti nekaj cvetja v rokah, par rožic naj ti zadostuje. Drugo pa pusti, naj raste v božji naravi še drugim v veselje.

Ti, Ivanka Ošabnova, se s svojimi tovarišicami ne smeš več kregati, kje boš sedela, da bi bilo bolj tebi prijetno in pripravno. Privošči tudi drugim kaj prijetnega! Boš videla, kako boš te majhne dobrohotnosti vesela. In ti, Mici Tiščinova! Povsod prideš zadnja, a imela bi rada povsod prvo mesto. Ne boš! V šoli lepega vedenja ti pa še zadnjega mesta ne moremo odkazati.

Tudi Škodinov Peter ne sme misliti, da sme delati vse, kar hoče. Tako je oni-le dan polomil sosedov plot — zakaj je pa Škodinov, če ne sme delati škode? — Par dni prej je pa razmetal ščinkovcem gnezdo, mladiče pa pomoril. In še več drugega ima na vesti, pa bomo iz usmiljenja zamolčali. Toda samo pod pogojem, da se bo Peter poboljšal.

Glejte, dragi otroci, povsod, kjer bivate in kjer hodite, povsod glejte, da vas bo spremljala kot tovarišica ljubezen do bližnjega in vsega stvarstva božjega. Brez tega ni lepega vedenja.

Polovico, dà, še več ko polovico manj pritožb bi bilo o grdem in nedostojnem vedenju naših ljudi, ako bi bili naši ljudje do bližnjega bolj obzirni. In tudi polovico manj pohujšanja bi bilo!

Zato vas prosimo zdaj, ko se bližamo sklepu naše šole, posebno tega: Vzemite Angelčka in »našo šolo« vso še enkrat v roke, preberite jo prav natanč-

no, potem se pa ravnajte po podanih naukih in navodilih! Začnite z lepim, dostojnim vedenjem! Vaš zgled bo kar sam pritegnil še druge. Ogenj se ob ognju užge in lepo vedenje ob lepem vedenju.

J. E. Bogomil:

Dogodki.

I.

Naj le pride!« je naročila teta pri slovesu. »Prav vesela ga bom.«

Tistega dne je bilo torej sklenjeno; Trdinov Janko bo šel teti Mini srečo voščiti. In sam bo šel. Sicer se mu je ponujala sestra Metka, da ga bo spremila, pa je ni maral. Sam bo šel! Ljudje naj vedo, da je Janko junak. Pa naj tudi vedo, da ni junak. Janko se je namreč bal, da bi mu Metka ne pojedla preveč dobrot, kar mu jih bo dala teta. Tudi zato je hotel iti sam. Torej — sam!

Stari oče so poiskali za tablo v kotu že pozabljeno in zaprašeno »voščilno knjigo«. V njej so poiskali za Janka primerno pesmico. Pa so jo tudi našli.

»Tale bo!« so rekli.

In Janko se je pričel učiti. Dan za dnevom je gonil:

Ljuba teta! Za vaš god
Bog vam srečo daj povsod,
vedno zdravje in veselje!
Ko pa pride grenka smrt,
naj vam bo svet' raj odprt —
angel naj vas k Bogu pelje!